

L'any del rock-pop gironí

Les fires de Girona de l'any passat van ser el detonant. Per Sant Jordi, el primer treball de Sopa de Cabra es convertia en el disc més venut de les parades de la Rambla. El vint de maig —sempre hi ha un maig per a la utopia—, la Nit de Reggae a Sant Daniel, confirmava que els grups gironins de rock-pop tenen un públic i que han arribat a la majoria d'edat. A la hipotecada Vall també es presentava una agradable sorpresa: l'Avatraia, grup integrat per músics de diferents formacions gironines, que canten per amor al reggae i per ganes de divertir-se, sense oblidar l'esperit col·lectiu i desinteressat dels grans concerts d'aquests darrers temps.

Les conseqüències immediates d'aquest *boom* és que per primera vegada alguns temes dels grups gironins es poden escoltar a *pubs* i discoteques. Cançons com *L'Empordà* o *El sexo* de Sopa de Cabra sonen a qualsevol bar de poble o són cantussejades per nens de deu anys. Aquest grup, que ha estat una autèntica revelació especialment fora de

les comarques gironines, —Fira de Tàrraga, Zeleste, actuaran al programa de Nadal de les televisions autonòmiques— ja està ultimant el seu segon llarga durada que sortirà a començament del 90.

Un altre fet significatiu va ser el concert gratuït que van fer Loquillo i els Sopa a les Casernes. L'assistència de més de quinze mil persones preludeja un estiu mogut, però els altres concerts programats a les Casernes es van convertir en un fracàs, amb l'única excepció de Mecano, que va ser tot un desconcert. En canvi, per Fires, Contraseña, Sui Generis i Sopa, tornaven a demostrar que el rock gironí té poder de convocatòria i que pot reunir més gent que no pas figures de reconegut prestigi com l'Orquestra Mondragon, Miguel Ríos o Kool and the Gain, i ja no parlem dels estrepitosos fracassos de Glenn Madeiros o Marta Sánchez i Olé, Olé.

Fent una ràpida estadística, es poden comptabilitzar més de trenta grups de joves gironins que se situen en l'òrbita del rock-pop amb diferents variants, com els genuïns Xucu-pa de la Garrotxa que han patentat el rock bacó o els *heavys* com Àspid (Tortellà), Kirlian (Banyoles), Excess (Lloret) o el Sangtraït (Alt Empordà), l'altre grup més promocionat i ja amb un públic propi; sense entrar en més tendències, que hi són. (En una recent entrevista publicada a *Presència*, els Sopa de Cabra deien que ells eren com els Rolling i els Sangtraït els Deep Purple). Hi ha formacions pràcticament inèdites, com alguns dels grups empordanesos que han participat en l'enregistrament d'un disc dedicat a Salvador Dalí —Locura de Amor, Los Tremendos i Los Carbónicos (Roses), Apátridas (l'Escala), Imprevisibles (Castelló), i Código de Barras, Doctor Chivatos, Digit Arts, La Cripta i No Sé (Figueres).

Locura de Amor és una formació veterana que ja té un disc al mercat com Sangtraït, Sui Generis i Set-Jam (Girona), Àspid, Excess o Contraseña. N'hi ha que tenen maquetes pròpies: Metropol (Girona), Arkanus (Sant Feliu

Actuació del grup gironí «Sopa de Cabra» a Olot.

PUNT-DIARI

de Guíxols), Xucu-pa, o Kitsch (Banyoles) que també han estat seleccionats per enregistrar un vídeo per TV3. La llista continua amb Los Colonos (Palamós), Parriana (Garrotxa), Jaque al Rey (Breda), AG (Sant Pau de Segúries), Triclinium (Salt), Tonterías Aparte (Girona), Barri Baix (Santa Eugènia), Isis (Banyoles), Gòthic i SA (la Jonquera), Miok's (Casavells), Mamí Oplins Band (Girona) o Faristol (la Bisbal).

Curiosament, la majoria dels grups porten noms en castellà, o han adaptat anglicismes o noms ratllant la mitologia. Algunes de les denominacions són clarament reivindicatives —Apátridas, Jaque al Rey—. Molts dels components d'aquests conjunts provenen de formacions marginals que han anat polint les

seves creacions, i en general interpreten temes de collita pròpia. Cantar en català o en castellà o fer males imitacions de l'anglès tampoc els preocupa gaire, però ràpidament han connectat amb un públic que s'identifica en veure els *collegues* dalt l'escenari. La majoria d'aquests músics no tenen formació acadèmica, però n'hi ha que porten un grapat d'anys tocant i això és perfectament palpable en alguns dels treballs. Cada vegada són més els pobles que organitzen nits de rock o que lloguen alguns d'aquests grups per les festes majors. El pop-rock gironí ja està llançat, ara el problema és que s'ho acabin d'agafar seriosament.

JOAN VENTURA

Ser o no ser funcionaris del regne

Recentment, en el Mercat de les Flors de Barcelona, uns actors francesos van oferir la visió de Patrick Chereau sobre el *Hamlet* de Shakespeare. Durant la representació —en un joc de teatre dins del teatre— uns còmics que posteriorment interpreten la «pantomima» que desemmascara l'oncle d'Hamlet, arriben a l'escenari vestits amb roba actual i amb un aire despidadament «pirandellià». La proposta de Chereau, des del meu punt de vista, és una metàfora de la condició de l'actor i, extensivament, del fet teatral. Unes persones es desvesteixen i es posen uns altres vestits, per tal de despul·lar-se de la seva pròpia personalitat i assumir-ne una altra. Els còmics d'Hamlet desemmascaren el rei nouvingut —que es reconeix en la figura assassina i usurpadora de la pantomima—, en la mesura que qualsevol autor —a través de la màscara de l'actor— voldria desemmascarar les febleses, les mesquineses o la grandesa amagada de cadascun dels espectadors. El dubitatiu Hamlet és qui dirigeix l'obra desemmascaradora, de tal manera que resta suggerit que la ficció teatral pot revelar una veritat oculta, un secret esfereïdor. És el moment en què el teatre deixa de ser una bufonada al servei del rei i, sense renunciar a la fecunditat del dubte, es decideix a tocar el nas dels poderosos.

Albert Boadella ha declarat en més

Escena de «Communication News» del grup l'Anagrama.

d'una ocasió que ell prefereix ser el «bufó» del rei abans que un funcionari del regne. Ho prefereix, mentre que no renuncia a definir-se com un hereu dels còmics maleïts i menyspreats pel poder. Boadella també afirma, sense cap mena d'escrúpols, que la literatura no té res a veure amb el teatre. Sintontitzant amb una actitud comuna entre els que menyspreen el teatre de text, Boadella es presenta com un innovador i hi afegeix, per tal de contestar els que l'acusen d'insistir en unes mateixes fórmules, que